

POSTANOWIENIE

Dnia 12 października 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Kuźniar

w sprawie z wniosku L. Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
z udziałem zainteresowanego A.O.
o wymiar składek wobec A.O.,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2017 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 10 czerwca 2016 r., sygn. akt III AUa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanego organu rentowego na rzecz
wnioskodawcy kwotę 2.700 zł (dwa tysiące siedemset) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 czerwca 2016 r., III AUa (...), Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w G. od wyroku Sądu Okręgowego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w G. z dnia 16 października 2015 r., VII U (...), w sprawie z odwołania płatnika składek „L.” Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. z udziałem zainteresowanego A.O. o wymiar składek na ubezpieczenie zdrowotne. Sąd pierwszej instancji zmienił decyzję organu rentowego z dnia 10 października 2014 r. i ustalił „zerową” podstawę wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne od przychodu zainteresowanego

uzyskiwanego w okresie od stycznia 2011 r. do grudnia 2013 r. z tytułu umowy o pracę łączącej go z płatnikiem.

Od wyroku Sądu Apelacyjnego organ rentowy wniósł skargę kasacyjną, w której zarzucił naruszenie prawa materialnego (art. 83 ust. 2 i art. 83 ust. 3 pkt 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych). We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania (na rozprawie) organ powołał się na konieczność rozstrzygnięcia istotnego zagadnienia prawnego wyłaniającego się na tle wykładni art. 83 ust. 2 i ust. 3 pkt 5 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, która budzi „poważne trudności” interpretacyjne. Wskazując na powyższe, organ rentowy wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie Sądowi Apelacyjnemu sprawy do ponownego rozpoznania, ewentualnie o zmianę kwestionowanego wyroku i rozstrzygnięcie co do istoty sprawy, a także o zasądzenie od płatnika zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną płatnik wniósł o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie oraz o zasądzenie od organu rentowego „kosztów reprezentacji w postępowaniu kasacyjnym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania tylko wtedy, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Organ rentowy uzasadnił potrzebę przyjęcia niniejszej skargi do rozpoznania powołaniem się na istotne zagadnienie prawne dotyczące wątpliwości interpretacyjnych związanych z wykładnią wskazanych wyżej przepisów prawa materialnego. Tego zapatrywania jednak nie można podzielić, wobec czego przedmiotowa okoliczność nie stanowi realnej przesłanki, która by kwalifikowała skargę do jej rozpoznania.

W dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniano wielokrotnie, w jakich okolicznościach przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania

może nastąpić z uwagi na występujące w niej istotne zagadnienie prawne. Wskazanie takiego zagadnienia powinno zatem nastąpić przez określenie przepisów prawa, w związku z którymi zostało sformułowane i wskazanie argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Wynika to z faktu, że dopiero wówczas sąd kasacyjny może realnie ocenić, czy przedstawione zagadnienie jest rzeczywiście zagadnieniem „prawnym” oraz czy jest to zagadnienie „istotne” (postanowienia z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002 nr 1, poz. 11; z dnia 13 sierpnia 2002 r., I PKN 649/01, OSNP 2004 nr 9, poz. 158 i z dnia 14 lutego 2003 r., I PK 306/02, Wokanda 2004 nr 7-8, s. 51). Twierdzenie o występowaniu istotnego zagadnienia prawnego jest uzasadnione tylko wtedy, gdy przedstawiony problem jurydyczny jeszcze nie został rozstrzygnięty przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy w tym zakresie wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (postanowienie z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468) oraz gdy jego wyjaśnienie ma znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w ustalonym stanie faktycznym (postanowienie z dnia 27 stycznia 2009 r., II PK 248/09, LEX nr 736732).

Wbrew pozorom, skarżący organ nie wykazał, aby w niniejszej sprawie występowała tak rozumiana przesłanka warunkująca przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Wyodrębniony redakcyjnie i stosunkowo obszerny fragment skargi, opatrzony nagłówkiem „UZASADNIENIE WNIOSKU O PRZYJĘCIE SKARGI KASACYJNEJ DO ROZPOZNANIA:”, mimo swej objętości, nie zawiera merytorycznej (pogłębionej) analizy sugerowanego przez organ rentowy problemu prawnego. Zdecydowana większość wywodów zawarta w tej części skargi ogranicza się bowiem do przedstawienia ogólnych uwag na temat sposobu, w jaki należy dokonywać wykładni przepisów prawa ubezpieczeń społecznych. Tymczasem odnośnie do szczegółowej kwestii, związanej bezpośrednio z problematyką wymiaru składek na ubezpieczenie zdrowotne od przychodów uzyskiwanych przez ubezpieczonych nieposiadających statusu rezydentów podatkowych w Rzeczypospolitej Polskiej, skarżący tylko sygnalizacyjnie zaznaczył, że w podobnym stanie faktycznym Sąd Najwyższy wydał wyrok z dnia 2 października 2013 r., II UK 141/13, (OSNP 2014 nr 12, poz. 170). Organ ograniczył się przy tym do lakonicznego komentarza, że „było to rozstrzygnięcie

precedensowe i trudno mówić w tym zakresie o ugruntowanym orzecznictwie”.

Na tej podstawie można więc powiedzieć, że skarżący nie tylko nie przeprowadził żadnego wyводу jurydycznego celem wykazania istnienia wątpliwości wyłaniających się - w jego ocenie - na tle wskazanych przepisów prawa, ale nawet nie sformułował takich wątpliwości. Tymczasem wypełnienie obowiązku przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występujące w sprawie zagadnienie prawne nie może być zastąpione przez ograniczenie się do sformułowania samego pytania (czego skarżący nawet nie uczynił), ale konieczne jest przeprowadzenie pogłębionego wyводу prawnego w zakresie wykazania, w jaki sposób powinny być rozumiane przepisy konstruujące to zagadnienie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2011 r., I PK 52/11, LEX nr 1212045; z dnia 26 stycznia 2012 r., I PK 124/11, LEX nr 1215465; z dnia 15 lutego 2012 r., I PK 130/11, LEX nr 1215258; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 293/11, LEX nr 1214577 i z dnia 29 stycznia 2014 r., II UK 451/13, LEX nr 1486974). Z kolei rolą Sądu Najwyższego na etapie przedsądu nie jest poszukiwanie takich okoliczności w treści skargi kasacyjnej i formułowanie - zamiast skarżącego - prawidłowego wniosku w tym zakresie.

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i orzekł o kosztach postępowania w oparciu o przepisy art. 98 § 1 k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r., poz. 1804 ze zm.).